

שגילה יהודית סימני צבנות, חשש, מן הסתם, להשאר ערום בצאתו לאור העולם. השוק השחור לא היה תחליף כי אם הכרח. כי בעוד אשר הובטח לכל תינוק ששה זוגות גופיות ותחתונים, שמונה חתיכות חיתולים במחיר 150 פרוטות החתיכה, קיבלה יהודית אחר ריצות אינספור שני זוגות בלבד. ה' תוצאה: תשלום 800 פרוטות החתיכה עבור 36 חיתולים (המינימום לתקופת החורף, בה אין חיתולים מתיבשים על נקלה).

דברים שחורים נוספים: מטר וחצי גומי למיטה, אותו מרטיב התינוק פעמים אין ספור משך היום, במחיר 7 וחצי לירות; שמיכת צמר אחת, במחיר 14 לירות; ששה סדינים, השווים ל-12 סדינים קטנים, במחיר 12 לירות הסדין; חליפת צמר אחת לתינוק במחיר 7 לירות.

ששה חדשים חובות. נשים רבות שהתנסו בלידות במדינת ישראל שפכו על יהודית מבול של עצות בלתי-קראות, אך לא בלתי-יעילות. התוצאה הישירה: הכנת מחסן מצומצם של מצרכי-מזון בלתי-מיועם כמעט בשוק הרשמי או החופשי אך ובלעדי דיהם נשקפת סכנה להתפתחות התינוק ולבריאות האם. בין המצרכים: סוכן מיוחד לתינוקות, צמר גפן ואגודון — אבקת-חלב לאם הסרת חלב.

בעזרת הרופא משיגים, עם קצת מזל והרבה התרוצצות, קופסה אחת העולה 400 פרוטות והמתרוקנת תוך שלושה שבועות. אם הרוצה בשקט נפשי פונה אל מקורות השפע, משלמת שלוש לירות הקופסה. שוה לכך מצב הקורנפלו — מוון התינוק, המ' צוי בשפע בשוק השחור אך החסר תמידית בחלוקה הרשמית.

לפני קביעת מחיר התינוק הסופי היה צריך לצרף לחשבון כלירה לחודש (לתקן פת ההריון) לגלולות ויטמיני, עשר לירות לשמך-כבד לחינוך עצמות התינוק, עשר לירות לתינוק, לכך נוסף סעיף הוצאה לא בלתי-חשוב: רוב הנשים החרות בוחלות בן המוון, שואפות להרחיק ממנו. בשבתה ערב אחד בבית קולנוע תל-אביבי הרגישה יהודית לפתע בחילה עזה, שכרה מוגיית לשוב בה הביתה. סעיף זה, בלע כ-30 לירות על תחליף לאוטובוס, אותו לא יכלה יהודית לזנוע במקרים רבים.

עזרת-יבית שנקראה לעבודות מיוחדות ב' חודש החמישי של ההריון, השתכרה 20% לירה לחודש תמורת עשר שעות עבודה ל-שבוע.

לפני הכניסה לבית-החולים נתגלו כמה דברים לא מעודדים ביותר: חובות, כדי לצאת מהם, גילה המאון, ייאץ בארנה לדי בוד כששה חודשים תוך התנורות חמורה של כל כולי המשפחה מכל הדברים העולים כסף, כולל מזונות. יהודית לא דוכאה, מצ' אה מקום בלבה לרחמים רבים על נשים את-רות המגיעות לבית-החולים תשושות-כוח, אחר עמידה בתנאי הריון של תקופת הצנע.

היא מושלמת! לבסוף נתפסה ה' מטה במחלקה השלישית של בית החולים אסותא, שהוומנה עלידי יהודית ששה חוד' שים קודם לכן. יהודית העדיפה את אסותא על בית-החולים העירוני, בו יולדות עשרות נשים באלום אחד. אינן רשאיות להזמין ל' מיטתן את רופאן הפרטי.

עתה התפשרה יהודית עם רצונה, לא שכ' זה שאם אמנם יחילו לה בן זכר יוכלו ה' צאות הלידה. וים באחד משש המיטות בוד דריולדות של המחלקה השלישית עולה 8 וחצי לירות. אם ילדה היולדת בת היא רש' איה, במקרים רגילים, לעזוב את בית-החולים אחר ששה ימים, בעוד שפע בן זכר עליה לחכות ליום השמיני בו נערכת ברית המילה בבית-החולים, העולה גם היא כמאה לירות.

אחר ימים מספר בבית-החולים שמחה יהודית על שלא היה לה די כסף להכנס למחלקה הראשונה, בה שוכנת היולדת לב' דה בחדר פרטי. הסבירה יהודית את סיבת שמחתה העצמית: "במחלקה שלישיית ישנן שש אמהות, אתן אפשר להויל דמעות כש' מתחשק. כשאמרתי שכואב לי משהו, נמצאה תמיד אחת הנשים שאמרה אותו דבר על עצמה; אותו זמן שכבה הגבירה במחלקה הראשונה, בלעה את כאביה בבדידות". ששה ימים אחר הלידה שלמה יהודית 25 לירות ורופאה הפרטי (רופאים מפורס' מים ממנו לוקחים עד 100 לירות) כתוספת על חשבון בית-החולים (אשר במקרים של סיבוכי אחר-ההולדה מגיע למאות אחדות), חורה הביתה עם יצור פעוט ממין נקבה. יהודית הניחה אותה בזהירות בעריסה ש' תפסה את מרבית שטחו של החדר, סקרה בהתעניינות את אברי התינוק, לא פסחה על אחו מהם. אחר הודיעה בסיפוק רב: "היא מושלמת, לא חסר בה דבר".

חנות הצעצועים התל-אביבית, "חביבי" החלטה נחושה + צבע חוט = תעלול ילדותי

במד'נה

העם

הבריות במלון התיירים

המלאך התורני המוסמך במדור מוגז-האוויר, מחלקת העונות, נטל את הלוח לידו, נוכח לדעת בחדהמה שכבר הגיע ראש השנה ה' יהודי. בתנועת-כנף אחת הפסיק את השרב החונק, שהעיק על הארץ עד לראש השנה ועד בכלל. כמעט מיום למשנהו חל שינוי מכריע במזג האוויר: החום חדל להעיק, הע' רבים כבר היו שטויים מובהקים. המשכימים קום ראו כי השמיים מעוננים.

רוח חדשה נשבה על פני הארץ. אולם הארץ לא השתנתה. במסדרונות המפלגות נשבו הרוחות היבשות הישנות-יושנות. ה' בנים, שהכינו את טכסי החגים שמשכו ה' שנה שוב קהל רב, בעיקר מבין הקשישים, עסקו בין חג לחג בחישובים פוליטיים מס' בכים, בנו ופרקו קואליציות ואופוזיציות. וכך עשו עסקי המפלגות האחרות.

המנצח על המלאכה היה ב' ג' בימים האחרונים של תשי"ב שוב הוכיח שאין דומה לו במישחק זה. שתי המפלגות הדתיות הק' צוניות, שנמאסו עליו מזמן, התפטרו בדיוק ברגע שהיה רצוי לו — כשהכנסת היתה בפגרה ופסדה בכך את הממשלה מכל צורך לעמוד במבחן של הצבעה. שרדו כמה שבו' צות בהם יכול ב' ג' לעסוק בנוחיות בתמרונים האהובים עליו: לגצל יריב אחד כדי להכות בו את השני.

הברירה שיתיה לפניו, כשנח השבוע ב' מלון-התיירים רמת-אביב: להפחיד את הדתיים בקיום ממושך במדבר האופוזיציוני הדל, לסכסך בין הדתיים עצמם, לספק את דר'י שות המזרחי והפועל המזרחי ולשלוט בעז' רתם בלי רוב, מתוך הנחה שהאופוזיציה הספולגת מימין ומשמאל לא תוכל ממילא

להתאחד כדי לסלקו מן השלטון, להכניס לממשלה את הציונים הכלליים. בבורסה עלו לפי שעה המניות של האפי' שרות האחרונה. משך החודשים האחרונים קטן הלך המרחק בין מנהיגי מפא"י והציונים הכלליים בשטח המשקי — השטח היחידי המעניין את הציונים הכלליים. גולדה מאירסון רמזה על דעתה שיש לבטל את תוספת היוקר לפועלים, התלהבותו של דב יוסף לעקרונות הפיקוח והקיצוב הצטננה, ואליעזר לבנה מנהל זה חדשים תעמולה גלויה לתכנית ציונית-כללית. נסיון של שנים מוכיח כי יש ללבנה כשרון בלתי-רגיל לנחש מראש את מעשיו של ראש מפלגתו.

פרץ ברנשטיין, המנהיג בעל-ההומור של הציונים הכלליים, נח בצפת, בידעו כי ייתכן ולא תהיה לו הזדמנות קרובה לנוח שנית.

שילומים

משחק השוודים והקווארים

כשאך החלו הצפורים הפוליטיות לשרוק בעצי ישראל על שילומים, גולל בעל מדור עז'י ושוח' בהארץ חכנית ארוכת-טוח למי' מוון המדינה. אחרי הגרמנים, טען, יש לדרוש שילומים מרוסיה (פוגרום קיש'ינב), אחר-כך מספרד (גירוש היהודים), לבסוף ממצרים (פיתום ורעמסס). השבוע נראה כי תכנית זו החלה מתגשמת: אחרי שגרמניה המ' ערבית תתמה על הסכם השילומים וכלכלני המדינה כבר עיקלו את מאות המיליונים שטרם הגיעו לידיהם, נשמעה הפתיחה לסימפונית השילומים גם בגרמניה המזרחית.

כשהודיע שר החקלאות המזרח-גרמני כי ממשלתו אינה מתנגדת לנהל מו"מ על נושא מוזהב זה, המריץ אותו נימוק פשוט: קונ' ראד ארנואר נחל נצחון מוסרי מהדהד עם חתימת ההסכם שלו עם ישראל, הנחית מכה על אותם שניסו להכות את ממשלתו כגיאר

נאצית. הבעייה עם המזרח-גרמנים היתה שאלה סברו כי כל הרוצה מהם כסף חייב, לפחות, להגיש בקשה. ואילו ממשלת ישראל רוצה להימנע מכך, מסעמים פנימיים. היא היתה רוצה שהצעה תבוא מאליה, מבלי שתצטרך לגקוף אצבע בגלוי. השאלה היתה אם הפסיד כרולגיה של גרמניה המזרחית, עריסת הפי' רוסים, מסוגלת לקלוט זאת.

בינתיים הצטברו בארץ הגבות בלתי-ארה' דות של יצתוני העולם על טכס החתימה בלובסמבורג. כתב ניו-יורק הראלד טריביון, אחד משני העיתונים החשובים ביותר באר' צות-הברית:

"...רק קומץ של כתבים... הורשה להיות עד לטכס החתימה, ואמציץ הוהירות המס'י בכים נתנו לו כעניינם אחרה של שוודים ושוטרים. מקום החתימה לו פורסם מראש. הכתבים הוזמנו בסודיות של משחק ילדים... איש לא לחץ את יד רעהו בפומבי. קציני עיתונות (גרמנים) אמרו שד'ר ארנואר ומר שרת לחצו ידדים באופן ידיוותי בפגישה לפני החתימה.

המיסמכים מהחיים הכרה הודית בין שחי הממשלות... הפקידים הסבירו כי אמציץ הו' הירות היו תוצאה של חשש ישראלי מפני התנקשות אפשרית בחיי מר שרת מצד קבוי' צות מסוימות בישראל שהתנגדו במרירות לכל חוזה עם הגרמנים המערביים".

המשק

הנפק היה גרמני

החלטת שני הנערים היתה נחושה: לעשוה משהו נגד מכירת התוצרת הגרמנית. בחנות הצעצועים הראשונה שפגשו הבחינו בצעצוע צצורת טנק הפולט אש מתחתו. הם נכנסו לחנות, שאלו ועל תוצרתו. המת' שובה: "תוצרת אמריקה". הנערים לא שוכ' נעו, הבחינו בכחובת הגרמנית הברורה של הטנק. ללא פקפוקים נכנסו לחנות צבעים, בחרו בצבע החום, סמל הצואה והנאצים, החלו כותבים על חלון הראוה: "יהודים, כאן מוכרים תוצרת גרמנית. נוצר עברי".

השעה היתה כבר עשר בלילה ומשטיימו את מלאכת צביעתן של שלוש חנויות והחלו בקרבנם הרביעי, חנות הצעצועים התל' אביבית חביב, התאסף קהל סקרנים רב, דרש משני שוטרים שעברו במקום להפסיק את מלאכת הלכלוך.

חוקרי המשטרה הפצויר בילדים נקוב בשם האגוון ששלחם, הזכירו את הקומו' ציסטים, הכנענים, חרות. הנערים הכחישו כל השתייכות לאחד מגופים אלה, טענו שעשו זאת על דעת עצמם, על פי צו מצפונם. משבא אחד האבות לתחנה שוחררו הנערים בערבות. אנשי החוק הראו יחס אדיב, טרחו לשכנע את הצעירים כי המעשה שעשו הוא טפשי, פרי תעלול ילדותי, גרם רק לטרחת המשטרה.

הסביר בעל חנות חביב: "בימי המנדס צמדתי בראש ועדת הסותרים שלחמה ביבוא תוצרת חוץ-לארץ. עתה הביאו עמם העולים החדשים סחורות גרמניות. ביחוד צעצועים, אותם קונה הממשלה ומוכרתם לשוק, מכ' ניסה עלידי כך סכומים ניכרים לקופת ה' אוצר עלידי מס מתורות גבוה. אינני מאשים את הממשלה הנאלצת להשאיר בארץ סחורות שהם רכוש יהודי, אך אל נא ירסן הציבור כלפינו, זהו עניין ארצי, ועם חתימת הסכם השילומים יוצף השוק בסחורות גרמניות ל' מכביר".

ביניים נזהרו בעלי החנויות, הוציאו כח' לונות הראוה שלהם את התוצרת הלא-חבי' בה, גזוה עד יעבור זעם, לא מנעו עלידי כך מנערים אחרים, לבושי מדים נאים של צופי בית'ר להניף שלטי חרם לפני חנויות תל-אביב החשודות, לעורר ויכוחים בקרב הקהל, להמרץ עלידי כך את המשטרה להש' התף בוויכוח.

לחתום או לא לחתום

"כבר השתתפנו פעמים אין ספור בהצגה הזאת", אמר אחד מראשי הסתדרות העובדים כאשר הודיעו לו כי התעשיינים מסרבים לה' תום על הסכם תוספת היוקר, והוספי: "אין דאגה הם יחתמו".

בכל פעם, כאשר מתקרב מועד תום תוקף הסכם תוספת-יוקר אחד וקרבה עת חתימת הסכם חדש, נעזרה מחלקת העבודה של הת' אחיות בעלי-התעשייה לחיים חדשים. במשך 1952 הספיקו התעשיינים להצהיר חמש פע' מים תגיית: "לא נחתום כל עוד הממשלה לא תסכים לכלול את תוספת היוקר החדשה בחישובי המחירים".

אולם הממשלה לא הסכימה אף פעם אחת, התעשיינים נכנעו בכל זאת, חתמו על ההסכם. גם החודש מרש נשא ההתאחדות אריה (המשך בעמוד 10)

